

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24.204 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xdie verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 december 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 1 april 1974 te Shiraz en van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 5 januari 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 22 maart 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die op 28 oktober 2008 beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 18 april 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 27 april 2006 neemt de Vaste beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Verzoeker dient een beroep in bij de Raad van State, dat wordt verworpen op 1 juli 2008, bij arrest nr. 185.006.

Op 26 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet). Op 2 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans leert en spreekt, een attest van de Franse taal en een diploma Engelse taal voorlegt, muzikant is, een woning huurt, heeft gewerkt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het gegeven dat betrokken hogere studies Toerisme aan de Ecole Industriële Supérieure te Hainaut volgt is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 05.01.2004 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 16.05.2006 met de beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie. De duur van de procedure – namelijk 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere

behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien werd het beroep bij de Raad van State verworpen op 01.07.2008 (arrest nr. 185006).

Betrokkene beweert dat hij omwille van economische, veiligheids- en humanitaire redenen onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het argument dat de broer van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.(...)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet echter niet dat verzoeker onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 22 maart 2004. De beroepen die verzoeker heeft ingediend tegen voormelde beslissing zijn verworpen, zodat voormeld bevel definitief is geworden en door verweerder nog steeds kan worden uitgevoerd. Verzoeker zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang (RvS 19 april 2007, nr. 170.162).

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet), van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij geldelijke steun ontving van het OCMW vanaf de ontvankelijkheidsverklaring van zijn asielaanvraag door het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot aan het arrest van de Raad van State d.d. 1 juli 2008 en dit ondanks het feit dat de procedure bij de Raad van State geen recht op verblijf geeft. Verzoeker werd aldus gedurende al die tijd, 4 jaar en 6 maanden, gedoogd. De betekening van het uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 12 december 2008, aldus 4 jaar, 11 maanden en 7 dagen na de asielaanvraag. Volgens de informatie die de Dienst Vreemdelingenzaken gegeven heeft aan het Forum voor Asiel en Migraties (december 2004), komen de volgende personen in aanmerking voor een regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure: “indien ze: een erkenning als vluchteling hebben gevraagd en de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben genomen, (...)”. Ondanks het gebrek aan wettelijke basis kan de verwerende partij deze richtlijnen van de minister niet zomaar naast zich neerleggen. In de bestreden beslissing staat helemaal niet vermeld dat er voor 12 december 2008 enig uitvoerbaar bevel tot het verlaten van het grondgebied aan de verzoekende partij werd betekend, bijgevolg zijn bovenstaande wetsbepalingen geschonden.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf maakt verzoeker geen duidelijk onderscheid tussen de elementen die hij als buitengewone omstandigheid en de elementen die hij ten gronde aanvoert. Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en wijst erop dat zijn asielprocedure al meer dan vier jaar duurt. Verder verwijst verzoeker naar zijn goede integratie, hetgeen blijkt uit zijn bachelor diploma Engels dat in België gehomologeerd werd en een meerwaarde biedt voor zijn studies toerisme, uit het feit dat hij als muzikant meewerkte aan de campagne “t is hier allemaal Chinees voor allochtonen” van de Brusselse vzw bon, uit het feit dat hij een cursus Frans volgde en uit het feit dat hij momenteel het graduaat Toerisme volgt en dat iemand met zijn kwalificaties een behoorlijk grote kans heeft op werk. Verzoeker legt ook getuigenissen neer van vrienden die zijn aanvraag steunen. Verder legt verzoeker nog een motivatiebrief neer, een brief van zijn broer die zelf de Belgische nationaliteit heeft, een kopie van zijn bankkaart en zijn sis-kaart en een publicatie uit Kerk en leven.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissingen genomen werden. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Ook uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt dat hij

zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, bereikt is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden in de bestreden beslissing. Bijgevolg dient de bestreden beslissing niet te vermelden dat er vóór 12 december 2008 reeds een uitvoerbaar bevel bestond ten aanzien van verzoeker.

Waar verzoeker verwijst naar de OCMW-steun die hij ontving en naar een toelichting van december 2004, die niet zou zijn gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken, voert verzoeker de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het regularisatiebeleid inzake langdurige asielprocedure werd nader geëxpliciteerd in een “toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”, zoals door verzoeker deels geciteerd werd in zijn inleidend verzoekschrift, die opgesteld werd door de Dienst Vreemdelingenzaken en gepubliceerd is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum. Het Vlaams Minderhedencentrum stelt dat deze tekst gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2006. De Raad stelt vast dat deze tekst niet meer op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken staat. Op de terechtzitting van 13 februari 2009 werd aan de verwerende partij gevraagd of de Dienst Vreemdelingenzaken deze “toelichting” nog steeds toepast en zo ja, of ze deze ook toepast op de hangende aanvragen die werden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat deze toelichting nog steeds toegepast wordt voor hangende aanvragen die ingediend werden op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, alsook dat deze toelichting wordt toegepast voor de hangende aanvragen die werden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad wenst erop te wijzen dat, ook al kan deze toelichtingsnota slechts beschouwd worden als een commentaar op (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en zij niet de draagwijdte van de wetgeving kan veranderen, zij desalniettemin een gedragslijn vormt voor de behandeling van aanvragen die ingediend worden op grond van (oud) artikel 9, 3de lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient vastgesteld te worden dat de toelichting in casu zeer gedetailleerd is zodat de verwerende partij, bij afwijking ervan, gehouden is tot een ruimere motivering.

In deze toelichting wordt vermeld dat drie specifieke ‘humanitaire’ situaties de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf aan een vreemdeling in toepassing van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en dus naar analogie in toepassing van artikel 9bis van Vreemdelingenwet. Één van de drie specifieke ‘humanitaire’ situaties betreft de onredelijke duur van de asielprocedure. De toelichting preciseert de “onredelijke duur van de asielprocedure” vooral de gestelde voorwaarden op te sommen als volgt:

“Het betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure al minstens **vier jaar** aansleept (...), zonder dat de instanties die bevoegd zijn om over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van zijn asielaanvraag te beslissen een uitvoerbare beslissing hebben genomen. “

Een uitvoerbare beslissing is een beslissing waartegen geen schorsend beroep meer mogelijk is. Op 27 april 2006 nam de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Dit betreft een uitvoerbare beslissing daar het beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft. Volgens de toelichting heeft verzoekers asielaanvraag geduurd van 5 januari 2004 tot 16 mei 2006, de dag waarop de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd ter kennis gebracht, aldus 2 jaar en iets meer dan 4 maanden. Bijgevolg is er geen sprake van dat de gemachtigde van de minister de inhoud van de toelichting niet zou hebben toegepast. Het feit dat verzoeker OCMW steun bleef ontvangen en werd gedoogd op het grondgebied tijdens zijn procedure voor de Raad van State wijzigt niets aan het feit dat er door de bevoegde instanties ten aanzien van verzoeker een uitvoerbare beslissing werd genomen. Verzoekers aanvraag voldoet dan ook niet aan de voorwaarden zoals geëist door de toelichting, zodat deze niet diende te worden toegepast. Verzoeker toont dan ook geen schending aan, noch van de formele motiveringsplicht noch van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het recht op onderwijs, namelijk artikel 2 van het eerste Protocol bij het EVRM en van het algemeen rechtsbeginsel van machtsmisbruik in hoofde van de verwerende partij.

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte heeft beslist dat er uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput (in casu werd de uitvoerbare beslissing tot het verlaten van het grondgebied meer dan vier jaar en elf maanden na de asielaanvraag betekend). Verzoeker meent dat dit ten onrechte is daar in de meerderheid van de gevallen waarbij een machtiging tot verblijf wordt gevraagd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een verblijf wordt toegekend aan vreemdelingen in illegaal verblijf, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de minister en daar het strijdig is met de motivering dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het (oud)artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar het feit dat hij een opleiding toerisme volgt aan de “Ecole Industrielle Supérieure de Hainaut”. Indien verzoeker het land dient te verlaten, verliest hij een volledig jaar, daar hij zich in het midden van een schooljaar bevindt. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing dan ook onevenredig is met enig beoogd doel, gelet op de onderbreking van de studies, na 4 jaar en 11 maanden verblijf op het grondgebied. Tevens stelt verzoeker dat dit bovendien ook een schending inhoudt van het recht op onderwijs zoals het is neergelegd in artikel 2 van het Eerste Protocol van het EVRM.

Vooreerst dient de Raad op te merken dat verzoeker zich vergist, daar waar hij stelt dat verweerder motiveert dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en zijn studie motiveert verweerder dat deze geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaken om de volgende redenen:

“Het feit dat betrokkene sinds januari 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Frans leert en spreekt, een attest van de Franse taal en een diploma Engelse taal voorlegt, muzikant is, een woning huurt, heeft gewerkt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en

getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het gegeven dat betrokken hogere studies Toerisme aan de de Ecole Industriële Supérieure te Hainaut volgt is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad wijst erop dat de buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoeker geeft geen redenen op waarom het voor hem ingevolge zijn integratie bijzonder moeilijk, zoniet onmogelijk is om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zijn en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn langdurige asielprocedure, is reeds uit de bespreking van het eerste middel gebleken dat verzoeker zich vergist waar hij stelt dat er pas na 4 jaar en elf maanden een uitvoerbare beslissing werd genomen, daar er reeds na twee jaar en vier maanden een uitvoerbare beslissing werd genomen, door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, met name de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om met betrekking tot de duur van de asielprocedure te concluderen dat deze niet onevenredig lang is, om een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uit te maken.

Verzoeker voert nog aan dat een onderbreking van zijn studies een schending uitmaakt van artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM.

Artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM , luidt als volgt:

Niemand mag het recht op onderwijs worden ontczgd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn aanvraag beperkt had tot een loutere verwijzing naar zijn studies in het kader van zijn kansen op werk en aldus niet heeft aangehaald waarom deze studies een buitengewone omstandigheid zouden vormen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet wordt belet om zijn studies te vervolledigen, daar hij niet aantoonst dat hij dit niet kan doen in zijn land van herkomst en daar de gemachtigde van de minister hem de uitweg toont om zijn studies in België voort te zetten met een studentenvisum. Aan verzoeker wordt het recht op onderwijs in overeenstemming met zijn godsdienstige en filosofische overtuigingen, aldus niet ontczgd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder verzoekers studies in overweging heeft genomen en heeft geconcludeerd dat deze geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een aanvraag in België kan verantwoorden.

Verzoeker toont noch een schending van de motiveringsplicht noch machtsmisbruik noch een schending van artikel 2 van het eerste Protocol bij het EVRM aan.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.